

opusdei.org

Prelatovo pismo (veljača 2011.)

Molimo se velikoj Zagovornici neka nas milosrdno pogleda i nad svijetom kojem je toliko potrebno otkupljenje izlije obilje milosti koju je za nas njezin Sin zaslužio.

4.02.2011.

Predragi, neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Velikom radošću, kao i bezbroj djece Crkve i toliki ljudi po cijelom svijetu, primili smo vijest o skoroj

beatifikaciji Sluge Božjega Ivana Pavla II, koja će biti slijedećeg 1. svibnja. Taj dan, liturgijski spomen svetoga Josipa Radnika, poklapa se ove godine s Drugom nedjeljom nakon Uskrsa, posvećenoj božanskom Milosrđu koje je štovao taj nezaboravan Prvosvećenik.

Mislio sam da najbolji način za zahvalnost Presvetom Trojstvu za ovaj novi dar Crkvi i ljudima rezultira novim impulsom da ponovno i uz puno radosti krenemo putom posvećivanja u svakodnevnim životnim okolnostima, što smo naučili od svetoga Josemarije i što je Ivan Pavao II u apostolskom Pismu posvećenom novom mileniju označio kao bitan *izazov* upravljen svim kršćanima bez iznimke. „Ovaj ideal savršenosti ne smije se pogrešno shvatiti – primijetio je – kao da bi uključivao neku vrstu izvanrednoga života koji mogu živjeti samo neki „velikani“ svetosti. Putovi svetosti su

mногоstruki i prikladni pozivu svakoga čovjeka... Vrijeme je da se svima na uvjerljiv način ponovno ponudi to „visoko mjerilo“ redovitoga kršćanskog života: čitav život crkvene zajednice i obitelji treba ići u tom smjeru“.[1] Isto je pokazao u Buli za kanonizaciju našega Oca označivši ga kao „sveta svakodnevice“[2].

Ta žurna potreba odzvanja kroz liturgiju slijedećih nedjelja Običnoga vremena, u kojim čitamo 5. poglavlje Evanđelja svetoga Mateja. Pred dva dana čitala su se blaženstva kojima je počeo Govor na gori; slijedećih nedjelja slušat ćemo kako njegov nauk vodi u puninu Zakona koje je Bog predao Mojsiju na gori Sinaj. Na kraju poglavlja ovako zaključuje svoju pouku: *Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!*
[3]

Bez Isusa Krista ne bismo mogli težiti za tim ciljem: *sine me nihil potestis facere*[4], jasno kaže Evanđelje svetoga Ivana. Tako svaki pojedinac treba slobodno surađivati, otvoriti se milosti Duha Svetoga koji nam na poseban način dolazi preko sakramenata, vidljivih znakova koje je ustanovila dobrota i mudrost Gospodinova kako bi se približio svojim stvorenjima. **Bog nije neki udaljeni Bog, prilično odvojen i velik a da bi se tako brinuo za naše bagatele**, rekao je Benedikt XVI i nastavio: **iako je velik, može se zanimati za male stvari. A pošto je velik, ljudska duša i sam čovjek, stvoreni od vječne ljubavi, nisu nešto maleno, već veliko i vrijedno njegove ljubavi**[5]. Zatim, odnoseći se na reakcije straha pred božanskom svetošću, o čemu se čita u Starom zavjetu, Papa dodaje da od kada je Mesija došao na zemlju, **Božja svetost nije tek usijana moć od koje se moramo prestrašeni**

udaljiti; to je moć ljubavi i stoga je moć koja sve čisti i ozdravlja.[6]

Blagdan Čišćenja Naše Gospe, koji slavimo sutra, 2. veljače, uz Prikazanje Isusa u Hramu, govori nam upravo o potrebi čišćenja od naših grijeha, što je prvi i nezaobilazni korak na putu prema svetosti. Taj prizor iz Evanđelja razmatra se u četvrtom radosnom otajstvu Krunice, gdje nas sveti Josemaría poziva na razmatranje i da *uđemo* u taj dio Marijina života.

Prisjetimo se: spomenuvši izvještaj svetoga Luke, naš Otac piše:

Prijatelju, ovaj put si ti onaj koji nosi košaricu s grlicama...

Razumiješ li to? Bezgrešna se podvrgava Zakonu, a njoj nije potrebno to zakonsko čišćenje.

Jadno dijete! Zar te taj primjer ne uči ispunjati Božji zakon unatoč mnogim žrtvama koje se od tebe traže? Čistiti se! Tebi i meni potrebno je čišćenje i

***zadovoljština. No, još više nego
zadovoljština potrebna je ljubav...
Ljubav koja treba biti kao užareno
željezo što će spaliti prljavu koru s
naše duše. I kao vatra u kojoj se
kao u božanskom plamenu
zagrijava naše bijedno srce.***[7]

Prošlo je više od dvadeset stoljeća od otkupiteljskog utjelovljenja Sina Božjega, a nažalost grijeh je i dalje prisutan u svijetu. Iako ga je Krist pobijedio svojom smrću na križu i svojim slavnim uskrsnućem, primjena tih neiscrpnih zasluga ovisi i o našoj suradnji: stvoren na sliku i priliku Božju, svaki se pojedinac mora truditi da zasluge Spasitelja učini svojim, surađujući s Njim na primjeni otkupljenja. Posebno očekuje to zalaganje od nas koji Ga želimo slijediti ukorak u njegovoj Crkvi koja je sredstvo spasenja za čitavo čovječanstvo. Trudiš li se da odstraniš ono što te dijeli od Boga? Gajiš li svakodnevno težnju da

postigneš što veću prisnost s
Gospodinom?

*Iskustvo grijeha ne smije nam
stoga ulijevati sumnju u naše
poslanje. Zacijelo nam naši grijesi
otežavaju prepoznavanje Krista.
Stoga se moramo suočiti sa svojom
vlastitom bijedom i tražiti
očišćenje. I to svjesni toga da nam
Bog nije u ovom životu obećao
konačnu pobjedu nad zlom, nego
da od nas ište borbu, Sufficit tibi
gratia mea(2 Kor 12,9) – Dosta ti je
moja milost, bio je Gospodinov
odgovor Pavlu, koji Ga je molio da
ga oslobodi od trna koji ponizuje.
Božja moć očituje se u našim
slabostima, i pokreće nas da se
borimo i da se uhvatimo u koštac
sa svojim pogreškama, iako nam je
poznato da na zemlji nikada
nećemo moći izvojeovati potpunu
pobjedu. Kršćanski je život
neprestano započinjanje i*

***ponovno započinjanje,
svakodnevno obnavljanje.***[8]

Borimo se zaista protiv grijeha i njegovih posljedica u svom osobnom životu, pođimo u pravom kajanju na ispovijed, često koliko je prikladno, znajući osim toga da taj sakrament božanskoga milosrđa koji je ustanovio Naš Gospodin nije samo za oproštenje teških grijeha, već također i za jačanje naše duše u času borbe protiv neprijatelja našeg posvećivanja. ***Tako se Krist objavljuje, ne unatoč našoj bijedi, već nekako po našoj bijedi, po životu ljudi, koji su od tijela i zemlje: On se očituje po našem zalaganju da budemo bolji, da ostvarimo ljubav koja teži za tim da bude čista, da prevladamo sebičnost i da se drugima sasvim predamo, stavljajući svoj život u neprestanu službu.***[9]

Pred nekoliko godina, na početku svoga pontifikata, Benedikt XVI upozorio je na napast koja se danas često ponavlja: **pogrešno mišljenje da sloboda reći ne (Bogu), pasti u mrak grijeha i željeti živjeti za sama sebe, čini dio prave činjenice o čovjekovoj biti, da bude zaista svoj; treba da stavimo na probu svoju slobodu, uključujući i onu protiv Boga kako bi stvarno postao on sam. Jednom riječju – rekao je Papa – u biti se smatra da je zlo dobro i da nam je barem malo potrebno kako bismo iskusili puninu biti.**[10]

Pogreška tog razmišljanja – koje se ponekad može pokazati također kod ljudi koji žele ispuniti Volju Božju – vidi se samo jednim pogledom na svijet oko nas. Zato je rekao sveti Otac: **možemo vidjeti da to nije tako, znači da zlo uvijek šteti, ne uzdiže čovjeka, već ga slabi i ponižava; ne čini ga većim, čistijim**

ili bogatijim, već ga rani i umanjuje.[11]

U tom kontekstu posebno mjesto zauzima liturgijski spomen Gospe Lurdske koji slavimo 11.2. U tom pirinejskom mjestu, nakon mnogih ukazanja Blažene Djevice Marije djevojci, kojoj je rekla da treba moliti za grešnike, Gospa je otkrila svoj identitet: *Ja sam Bezgrešno Začćeće*; to znači stvorenje koje je po posebnoj božanskoj povlastici, kako bi bilo dostojno kao Majka Božja, od prvog trenutka svoga začća bilo očuvano od istočnog grijeha i svake ljage osobnoga grijeha. Molimo se velikoj Zagovornici neka nas milosrdno pogleda i nad svijetom kojem je toliko potrebno otkupljenje izlije obilje milosti koju je za nas njezin Sin zaslužio.

Trud za neprestano življenje u milosti Božjoj ne udaljava kršćanina od njegove braće ljudi. Nasuprot, čini

ga osjetljivijim prema duhovnim i materijalnim potrebama drugih, daje mu dobro srce koje je sposobno da bude samilosno i da se troši za svih i svakog pojedinca. Božja blizina nužno sa sobom donosi blizinu drugih, bližih ili daljih. **To vidimo kod Marije. Činjenica da je Ona potpuno uz Boga razlog je da je također toliko blizu ljudi. Zato može biti Majka svake utjehe i pomoći, Majka kojoj se svi u svakoj potrebi mogu usuditi poći sa svojom slabošću i u grijehu, jer Ona sve razumije i za svih je otvorena snaga svake dobrote.**[12]

Te nam misli mogu poslužiti da još više i bolje koristimo milost koju nam dijeli Djevica također i sada kada se zaključuje marijanska godina.

Završava se 14.2., na godišnjicu dviju Gospodinovih intervencija u povijesti Djela: u prvoj je svetom Josemariji pokazao da je Opus Dei također i za žene; a u drugoj mu je pokazao način

kako inkardinirati prve svećenike Djela. Pripremimo se kako bi naše djelo zahvale Bogu za njegovo milosrđe nastalo iz srca *skrušenog i poniženog*[\[13\]](#), dobro očišćenog plodonosnim primanjem sakramenta pomirenja. Prihvatimo savjet svetoga Josemarije: ***Zamoli Isusa da ti udijeli Ljubav kao oganj očišćenja u kojem neka se tvoje jadno tijelo, tvoje jadno srce istroši i očisti od svih zemaljskih bijeda... I, lišen samog sebe, neka se Njime ispuni. Isprosi korjenitu odbojnost prema svemu što je svjetovno: da te samo Ljubav podupire.***[\[14\]](#)

Ovaj mjesec ima različitih godišnjica. Na te dane uzdignimo dušu Gospodinu: *ut in gratiarum semper actione maneamus!*, u stalnom djelu zahvale. Misli na to, kćeri moja i sine moj - da je Djelo tvoje i od svakog pojedinca.

Približava se svetkovina svetoga Josipa, koja ima veliko značenje u Crkvi i u Opusu Dei. Slijedeći staru i novu pobožnost pazimo na sedam nedjelja koje kršćanska pobožnost koristi za pripremu na blagdan. Sjećam se da me je naš Otac svake godine dok je ispunjao svoj notes, molio da mu napišem boli i radosti svetoga Patrijarha kako bi to razmatrao u svakoj od ovih nedjelja. To je bio način za bolju pripremu na blagdan onoga kojeg je neizmjernom ljubavlju i zahvalno nazivao ***moj Otac i Gospodar kojeg toliko ljubim.***

Skoknuo sam, u društvu s vama, u Bruxelles. Tamo sam vidio kako uz pomoć našega Oca Djelo čvrsto i sigurno raste; mislio sam na to da mora tako biti, uz svakodnevan odgovor svakog pojedinca, također jer nas zovu na mnoga mjesta: neka se o nikome ne može tvrditi da sležemo ramena pred tom potrebom.

Utječimo se don Alvaru koji je 19.2. slavio imendan i razvijao svakodnevnu apostolsku akciju; njegov je život bio takav da je uvijek osjećao potrebu da se zanima za sve duše i tu žurnost je prenosio na one s kojima je govorio.

Jučer me je primio u audijenciju sveti Otac; bio sam tamo u prisutnosti svih vas, pokazao sam mu, kao što nas je učio naš Otac, kako želimo živjeti ***omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*** Rekao mi je da od srca zahvaljuje na toj pomoći. Dao je svima blagoslov. On računa s tobom i sa mnom tako da moramo trošiti svoj život slijedeći njegovo Učiteljstvo, sjedinjeni s njegovom Osobom i nakanama. Mnogo ljubimo Papu!

Prije nego završim ponovno vas molim da imate vrlo na umu sve moje nakane i da ih preporučate na poseban način Bezgrešnoj Djevici,

Mater Pulchrae Dilectionis, Majci
Lijepe Ljubavi.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. veljače 2011.

[1] Ivan Pavao II, Apostolsko pismo
Novo Millenio ineunte, 6.1.2001, br.
31.

[2] Ivan Pavao II, *Litterae decretales*
za kanonizaciju Josemarije Escrivá,
6.10.2002.

[3] *Mt* 5, 48.

[4] *Iv*, 15, 5.

[5] Benedikt XVI, homilija na Misi *in*
Cena Domini, 13.4.2006.

[6] *Isto*.

[7] Sveti Josemaría, *Gospina krunica*, 4. radosno otajstvo.

[8] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 114.

[9] *Isto*.

[10] Benedikt XVI, homilija na svetkovinu Bezgrešnog Začeca, 8.12.2005.

[11] *Isto*.

[12] *Isto*.

[13] *Ps* 50 (51), 19.

[14] *Brazda*, br. 814.